

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ศึกษาถึงสู่ทางในการเยียวยาสิทธิด้านอาหารของปังเจกชน โดยตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า “แม้กฎหมายระหว่างประเทศจะรับรองสิทธิด้านอาหารในสถานการณ์ทั่วไปและสถานการณ์ฉุกเฉิน ตลอดจนกำหนดกลไกในการเยียวยา อย่างไรก็ตามการบังคับตามสิทธิขึ้นอยู่กับความเข้มแข็งในระดับรัฐเป็นสำคัญ หากขาดการเยียวยาในระดับนั้น จำต้องมุ่งสู่การเยียวยาระหว่างประเทศ”

การพิสูจน์สมมติฐานข้างต้นทำให้พบผลการศึกษา 4 ประเด็นหลัก คือ

1. กฎหมายระหว่างประเทศได้รับรองสิทธิด้านอาหารในสถานการณ์ทั่วไปและสถานการณ์ฉุกเฉินผ่านทางกฎหมายสิทธิมนุษยชน และกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ไว้อย่างชัดเจน และได้กำหนดถึงพันธกรณีในการบังคับใช้สิทธิด้านอาหารด้วย นอกจากนี้กฎหมายทั้งสองแล้วกฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆที่เกี่ยวข้องยังได้กำหนดการเยียวยาสิทธิด้านอาหารของปังเจกชนไว้ในหลายรูปแบบเพื่อตอบสนองต่อสิทธิของปังเจกชนในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามสถานการณ์การบังคับใช้สิทธิด้านอาหารในปัจจุบันได้สะท้อนว่ามีทั้งปัจจัยเอื้อและอุปสรรคต่อการเยียวยาสิทธิของปังเจกชน โดยปรากฏสภาพปัญหาของสิทธิด้านอาหารในเชิงกฎหมายและเชิงปฏิบัติอยู่บางประการซึ่งต้องอาศัยกระบวนการเยียวยาในหลายระดับเข้ามาแก้ไข

2. การบังคับตามสิทธิต้องใช้มาตรการเยียวยาภายในเสียก่อน โดยปรากฏมาตรการบังคับใช้เพื่อเยียวยาสิทธิด้านอาหารของปังเจกชนภายในประเทศในสถานการณ์ปกติพอสมควรทั้งมาตรการทางกฎหมาย และมาตรการพัฒนาในภาคปฏิบัติที่ตอบสนองต่อการแก้ปัญหาคือความหิวโหยของประชาชนในรูปแบบต่างๆ ดังสะท้อนให้เห็นในหลายกรณีศึกษา ส่วนมาตรการภายในสำหรับเยียวยาสิทธิในสถานการณ์ฉุกเฉินยังปรากฏไม่มากนักโดยเฉพาะมาตรการในการเยียวยาสิทธิขามสงคราม ทำให้เกิดบทเรียนจากการบังคับใช้มาตรการที่ผ่านมาว่าการเยียวยาสิทธิด้านอาหารในสถานการณ์ทั่วไปต้องใช้มาตรการภายในเป็นหลัก ส่วนการเยียวยาสิทธิในสถานการณ์ฉุกเฉินต้องมุ่งสู่มาตรการระหว่างประเทศ

3. มาตรการระหว่างประเทศสำหรับเยียวยาสิทธิด้านอาหารในสถานการณ์ปกติมีอยู่บ้าง โดยระบบเยียวยาระดับภูมิภาคมีเพียงระบบของภูมิภาคแอฟริกาที่เปิดโอกาสให้ปังเจกชนเข้าถึง ส่วนมาตรการระดับพหุภาคียังไม่มีมาตรการเยียวยาสิทธิด้านอาหารของปังเจกชนเป็นการเฉพาะ โดยปังเจกสามารถใช้มาตรการระหว่างประเทศสำหรับเยียวยาสิทธิในสถานการณ์ปกติมาปรับใช้กับสถานการณ์ฉุกเฉินได้ แต่ในสถานการณ์ฉุกเฉินร้ายแรงต้องอาศัยมาตรการของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่มีผลผูกพันทางกฎหมายอย่างเด็ดขาด นอกจากนี้มาตรการเชิงปฏิบัติขององค์กรและองค์กรระหว่างประเทศก็มีส่วนส่งเสริมการเยียวยาสิทธิด้านอาหารของปังเจกชนในทั้งสองสถานการณ์

4. สู่ทางในการเยียวยาสิทธิด้านอาหารของปังเจกชนในยามปกติต้องอาศัยมาตรการภายในเป็นหลัก ทั้งกระบวนการทางกฎหมาย การรวมตัวเพื่อเรียกร้องสิทธิต่อรัฐ และการจัดโครงการพัฒนามาสนับสนุน โดยอาจใช้มาตรการระหว่างประเทศมาเสริมในแง่พันธกรณีทางกฎหมาย แต่สู่ทางในการเยียวยาสิทธิด้านอาหารของปังเจกชนในสถานการณ์ฉุกเฉินต้องอาศัยมาตรการระหว่างประเทศ โดยเฉพาะมาตรการของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่สามารถปฏิบัติได้อย่างมีผลผูกพันทางกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมไปยังกลุ่มเสี่ยง การลงโทษตัวคนผู้ละเมิดสิทธิของปังเจกชน หรือการรักษาสันติภาพในเขตภัยพิบัติเพื่อส่งเสริมสิทธิด้านอาหารของปังเจกชนในพื้นที่

This Thesis studies the topic “The prospect of individual's remedies on Right to Food”. The hypothesis of the thesis is that “International Law recognizes the Right to Food in both general and emergency situations and provides remedy mechanisms. However the enforcement of this right mainly relies on domestic implementation such implementation is not enough then the individual would have recourse to the international remedies”.

The findings of this study are the following;

1. International Law explicitly recognizes the Right to Food in both general and emergency situations and determines the obligations of its implementation. Furthermore, the International Law also provides many provisions of individual's remedies to respond to both situations. The current situation on the implementation of the right to food shown that there are developments and obstacles on the issue of individual's remedies.
2. The implementation of the right to food primarily relies on domestic jurisdiction. The local remedies in general situation are legal measures and operational programs witnessed by many case studies. The local remedies in emergency situation are very rare, especially in the time of armed conflicts. The study shows that “domestic remedy is effective for general situation, especially development programs and public action” but “domestic remedy is not enough for emergency situations”.
3. On the international level, there are some specific remedy mechanisms for the right to food in general situations. On the regional level, only Africa continent's human rights system is available for individual's remedies. In emergency situations an individual may use any remedies available for general situations. To some extent, the international bodies operating in emergency situation, needs a more powerful mandate in order to accomplish the mission. The mandate of the United Nations Security Council (SC) is the best solution for emergency situations, especially in case of war time. Besides, the operational programs of UN-subsiidiary organs and relevant international organizations plays significant role on both situations.
4. The prospect of individual's remedies on the Right to food in general situations is the local remedies: legal measures, public action and development programs. Moreover, international measure could guarantee more protection. The prospects of individual's remedies on right to food in emergency situations depend on international remedies: legally-binding measures adopted by SC, for instance humanitarian assistance, Sanctions on human rights violators and peace-keeping measures on the basis of Responsibility to Protect principle.